

Arrest

nr. 184 840 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. HAUWEN, die loco advocaten D. ANDRIEN en C. HAUWEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 mei 2016 dient de verzoekster in België een asielaanvraag in.

1.2 Na consultatie van de Eurodac-databank blijkt dat van de verzoekster op 7 april 2016 vingerafdrukken werden genomen te Crotone, Italië.

1.3 Op 23 mei 2016 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 13.1. van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening), daar de verzoekster via Italië het Dublingrondgebied heeft betreden.

1.4 Op 25 juli 2016 wordt aan de Italiaanse autoriteiten meegedeeld dat Italië overeenkomstig artikel 22.7. van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is geworden, daar het overnameverzoek niet binnen de in artikel 22.1. van de Dublin-III-Verordening bepaalde termijn beantwoord werd.

1.5 Op 27 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A. A.

voornaam : Q.

geboortedatum : (...)1982

geboorteplaats : L.

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Somalië, vroeg op 11.05.2016 asiel in België. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een kopie van haar vluchtelingen-ID voor.

Vingerafdrakenonderzoek toont aan dat de betrokkene vingerafdraken van de betrokkene op 07.04.2016 wegens illegale binnenkomst in Italië werden geregistreerd. De betrokkene werd verhoord op 19.05.2016 en verklaarde dat ze Somalië verliet toen ze jong was om met het vliegtuig naar Jemen te reizen. De betrokkene verklaarde daar van 1992 tot 27.03.2016 te zijn verbleven. Ze gaf aan dat ze Jemen met het vliegtuig verliet om via Saoedi-Arabië naar Egypte te reizen en daar 2 dagen in Caïro in het huis van haar smokkelaar te verblijven. De betrokkene verklaarde dat ze vervolgens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Italië betrad. In Italië werden haar vingerafdraken op 07.04.2016 geregistreerd wegens illegale binnenkomst. De betrokkene gaf aan dat ze 3 à 4 weken in Italië verbleef om vervolgens via een voor haar onbekend land naar België door te reizen en er begin mei 2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 11.05.2016 een asielaanvraag in.

Op 23.05.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze voor België koos omwille van de menselijkheid van het land en zijn inwoners. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië, omdat de politie haar naar eigen zeggen 4 à 5 dagen heeft vastgehouden en ze daarna een uitwijzingsbevel kreeg.

De betrokkene verklaarde middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 10.06.2016 bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht de Belgische autoriteiten haar asielaanvraag in België te behandelen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de

asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tijdens haar verhoor verklaarde de betrokkene dat ze 4 à 5 dagen door de politie werd vastgehouden, ze nergens naartoe kon gaan en een uitwijzingsbevel kreeg. Middels de tussenkomst van haar advocaat d.d. 10.06.2016 reikte de betrokkene nog enkele elementen aan die volgens haar verzet tegen een overdracht aan Italië rechtvaardigen. Vooreerst gaf de betrokkene aan dat ze door de Italiaanse autoriteiten gedwongen werd haar vingerafdrukken te laten registreren. Ten tweede gaf de betrokkene aan dat hoewel ze niet slecht behandeld werd, de Italiaanse autoriteiten haar inziens autoritair handelden jegens haar. Ten derde verklaarde de betrokkene dat ze in een hangar werd opgesloten gedurende een volle week. Ten vierde verklaarde ze dat ze 's nachts geen bedekking kreeg tegen de koude. Ten vijfde gaf de betrokkene aan dat ze gedurende haar toch over de Middellandse Zee een ontwrichte schouder opliep waarvoor ze tijdens haar week verblijf in de voormelde hangar naar eigen zeggen geen enkele verzorging kreeg.

Betreffende de registratie van haar vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een

verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Betreffende de bewering dat ze door de Italiaanse autoriteiten naar eigen zeggen autoritair bejegend werd, merken we op dat de betrokkene vooreerst uitdrukkelijk aangeeft dat ze geenszins slecht behandeld werd gedurende haar verblijf in Italië. Bovendien merken we op dat het een subjectieve appreciatie betreft, die ons inziens geenszins een schending van artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien zij van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende het feit dat de betrokkene gedurende een volledige week zou zijn opgesloten geweest in een hangar, zonder de mogelijkheid deze plaats te verlaten, merken we vooreerst op dat de betrokkene tijdens haar verhoor sprak over een periode van 4 à 5 dagen en op geen verdere info aanreikte met betrekking tot die vermeende vasthouding. We wijzen er bovendien op dat de loutere opsluiting in een gesloten centrum niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest vormt. Verder wijzen we er opnieuw op dat de betrokkene, indien zij van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende het feit dat de betrokkene gedurende de nachten geen bedekking ter beschikking zou hebben gekregen om zich tegen de koude te beschermen, merken we op dat de betrokkene eerder uitdrukkelijk verklaarde dat ze gedurende haar verblijf in Italië niet slecht behandeld werd. Bovendien zijn we van oordeel dat de vermeende feiten waarvan sprake geen schending van artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

Betreffende het feit dat de betrokkene geen zorgen zou hebben verkregen voor haar ontwrichte schouder, wijzen we er vooreerst op dat de betrokkene eerder uitdrukkelijk verklaarde dat ze gedurende haar verblijf in Italië niet slecht behandeld werd. Daarnaast wijzen we er op dat de betrokkene geen enkel element aanreikt om deze vermeende feiten te staven. Tot slot wijzen we er andermaal op dat de betrokkene, indien zij van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Naast deze elementen wijst de advocaat van de betrokkene middels de tussenkomst d.d. 10.06.2016 op een andere zaak die reeds door haar behartigd werd in het kader van een Dublin-procedure. De advocaat van de betrokkene wijst er op dat de andere cliënt waarvan sprake na overdracht aan Italië een bevel om het grondgebied te verlaten zou kreeg, inclusief een inreisverbod van 5 jaar. We wijzen er op dat de advocaat van de betrokkene verwijst naar een andere individuele zaak die niet zonder meer toepasselijk is op de zaak van de betrokkene.

We wijzen er bovendien nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 23.05.2016 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvaarden indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italiaanse in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er bovendien op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

We verwijzen eveneens naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 40, "Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in

Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure"). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag.

We wensen op te merken dat ons inziens niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wijzen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende)vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1982 geboren vrouw wiens echtgenoot in Jemen verblijft. Wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene problemen te hebben met haar linkerschouder. Meer specifiek gaf de betrokkene middels de tussenkomst van haar advocaat d.d. 10.06.2016 aan dat ze gedurende haar reis over de Middellandse Zee een ontwrichte schouder opliep. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Men (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel,

Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin returnees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het maakt geen gewag van problemen ter zake.

Betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4)."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), de artikelen 3.2 en 17.1 van de Dublin-III-Verordening, van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting. Verder verwijt zij de verweerder een manifeste appreciatiefout.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van het artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 4 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009, van de artikelen 3.2 en 17.1 van Verordening (eu) nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking), van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur, en manifeste appreciatie fout.

De bepalingen

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montré, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Volgens het artikel 51/5, §2, van de wet van 1980: “Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Volgens het artikel 39/82, §4, al.4 van de wet van 1980: “De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S. / België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens het artikel 3.2, §2, van de verordening 604/2013: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekster in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

In het arrest Tarakhel tegen Zwitserland (n°29217/12, 4 november 2014), heeft het Europees Hof voor de rechten van de mens twijfels geuit voor de opvangcapaciteit van het Italiaanse asielstelsels:

« [...] les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence » (§115).

« Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant « de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination.

L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet État d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré. (...) Dans le cas d'espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des demandeurs d'asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l'article 3.»

Toepassing van deze bepalingen

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster. Hij beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek naar de situatie in Italië uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 - Newletters EDEM januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147 792). In deze zaken, voerden de verzoekers geen speciale behoeften of kwetsbaarheid aan.

De bestreden beslissing is in grote mate gebaseerd op het AIDA verslag geactualiseerd in december 2015 (<http://www.asylumineurope.org/reports/country/Italy>).

Uit dit AIDA verslag leidt de tegenpartij af dat de Italiaanse instanties na overdracht van de verzoekster haar asielaanvraag zullen onderzoeken en dat de verzoekster de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.

Er dient opgemerkt te worden dat de wederpartij een gedeeltelijke lezing van de informatie van het AIDA verslag heeft gedaan. Terwijl deze informatie beschikbaar is op de website van Asylum Information Database. De beslissing van de wederpartij is bijgevolg niet voldoende gemotiveerd.

Zo wordt in dit verslag herinnerd de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië, veroorzaakt door de massale instroom van migranten. In sommige gevallen, leven de asielzoekers op straat of moeten ze in overvolle opvangcentra blijven met een verslechtering van de materiële opvangvoorzieningen:

"If there is no place in either SPRAR structures or CARA centres, the Prefecture should by law grant the applicant a financial allowance, for the period needed until a place is found for that person in one of the accommodation centres. The financial allowance should be provided in 2 instalments: the first instalment should amount to €557.80 (€27.89 per day), covering the first 20 days. The second should amount to €418.35, covering the following 15 days.²⁶⁴ In this respect, LD 142/2015 does not provide any financial allowance for asylum applicants needing accommodation. Nevertheless, this provision has never been applied in practice. In fact, where there is no place available in neither SPRAR nor CARA, the Prefecture nevertheless sends asylum seekers to one of those structures, thereby exceeding their maximum reception capacity. As a result, this causes overcrowding and a deterioration of material reception conditions (see the section on Conditions in Reception Facilities.)"

The law does not provide a definition of "adequate standard of living and subsistence" and does not envisage specific financial support for different categories, such as people with special needs."(p.65-66).

Het AIDA verslag benadrukt dat dit probleem alle asielzoekers betreft, maar vooral Dublin-terugkeerders:

"If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CARA or SPRAR). Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases - too long, however. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found (...) However it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements." (p.64)

"The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to the reception system, which is, however, a problem common for all asylum seekers. In its ruling of 4 November 2014 in Tarakhel v Switzerland, 141 concerning an Afghan family with 6 children who were initially hosted in a CARA in Bari before travelling to Austria and then Switzerland, the ECtHR found that Switzerland would have breached Article 3 ECHR if it had returned the family to Italy without having obtained individual guarantees by the Italian authorities on the adequacy of the specific conditions in which they would receive the applicants. The Court stated that it is "incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together."

“As acknowledged by the extraordinary Commission for the protection and promotion of human rights of the Senate, “in Italy from 2011 a progressive deterioration of the accommodation standards for asylum seekers has been registered, which has worsened since 2012 and 2013”. The Commission highlighted the need to enlarge the number of available places within the SPRAR system and pointed, inter alia, to the lack of integration measures for beneficiaries of international protection. These problems have partially been addressed by the Government through the enlargement of the national reception system as well as through the establishment of a National Plan for Integration.

Nevertheless, in the November 2014 case of Tarakhel v Switzerland, the applicants complained against the housing conditions in the centre where they lived, defined as extremely poor, in particular due to the lack of hygienic and health services. The Court held that: “[I]n view of the current situation as regards the reception system in Italy, and although that situation is not comparable to the situation in Greece which the Court examined in M.S.S., the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, is not unfounded.” (p. 70).

“Generally speaking, all CARA are very often overcrowded. Accordingly, the quality of the accommodation services offered is not equivalent to the SPRAR centres or other reception facilities of smaller size. In general, concerns have been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in, for example: overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and socialisation; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community; or difficulties in accessing appropriate information.

(..)Concerns have also been raised about the shortage of staff working in the reception centres as well as the lack of adequate training, which affect the quality and standards of reception centres”. (p.69-70)

Hieromtrent heeft Uw Raad al beoordeeld : « Il ressort au contraire du rapport AIDA que les capacités maximales des centres d'accueil en Italie sont régulièrement dépassées et que ce problème récurrent de l'insuffisance des capacités des structures d'accueil affecte l'ensemble des demandeurs d'asile, en ce compris les demandeurs d'asile transférés en Italie dans le cadre des Règlements Dublin, qu'ils fassent l'objet d'une prise en charge ou d'une reprise en charge, étant précisé que la situation des demandeurs d'asile ayant introduit une première demande d'asile en Italie est généralement encore aggravée par rapport à celle des autres demandeurs d'asile. ». « Le simple constat que la partie requérante ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée n'énervé en rien le raisonnement qui précède ». (RVV, 22 oktober 2015, n°155 027). Er dient opgemerkt te worden dat het AIDA verslag van december 2015 in wezen hetzelfde is dan het van oktober 2015 waarover Uw Raad in die zaak zich uitspreekt.

Andere verslagen, zoals « UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy » (juni 2013), benadrukken de bijzondere moeilijkheden van Dublin-terugkeerders, van wie de registratie van asielaanvraag kan uitgesteld worden door verschillende redenen : “there continued to be reports indicating that the registration of asylum applications is, in some cases, scheduled several weeks after the asylumseeker has expressed the intention to apply. This practice also affects transferees to Italy under the Dublin Regulation, who, having previously transited through Italy without registering an asylum application, had applied for international protection in other European countries. This delay may result in late access to reception conditions, as well as a lengthier timeframe before their cases are determined. Furthermore, there are continuing reports of difficulties encountered in some Provincial Police HQs (Questura), where a proof of residence (domicilio) is requested for the registration of an asylum application. This may cause, in some cases, further delays in accessing the asylum procedure. It is also reported that information leaflets on the international protection procedure, are not being distributed systematically, as foreseen by law” (p.6).

Het OSAR verslag « Italie : Conditions d'accueil. Situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin » (oktober 2013) is daarmee in overeenstemming « Il continue d'y avoir un temps mort notable entre le dépôt de la demande d'asile à la Questura et son enregistrement formel (verbalizzazione). Il est souvent plus long dans les grandes villes et les localités où la Questura connaît un manque de personnel. A Rome, il faudrait attendre plusieurs mois la verbalizzazione selon divers de nos interlocuteurs et interlocutrices. Du côté des autorités, on indique une durée d'attente d'un mois au maximum. A Milan, elle est de trois mois. Les personnes de retour en Italie dans le cadre de Dublin sont également touchées par ces retards. Certes, le droit italien accorde aux requérant-e-s d'asile l'accès à un hébergement dès le moment du dépôt de la demande d'asile. Dans la pratique toutefois, il n'est attribué qu'après la verbalizzazione. C'est pourquoi, les requérant-e-s d'asile sont livré-e-s à eux/elles-mêmes

dans l'intervalle et souvent sans abri » (p.13). « Selon les ONG de Malpensa et de Fiumicino, les personnes de retour en application du Règlement Dublin dorment parfois plusieurs jours à l'aéroport (sans lits) jusqu'à ce qu'on puisse leur trouver un lieu d'hébergement. Dans sa récente publication sur l'Italie, le HCR écrit que ces personnes, après leur transfert, passent parfois plusieurs jours à l'aéroport jusqu'à ce qu'elles soient logées » (p.14-15).

Ainsi, le fait d'introduire sa demande d'asile depuis une grande ville – telle Rome - augmente le délai avant que la demande d'asile soit enregistrée (p. 62).

Het AIDA verslag benadrukt ook dat asielzoekers speciale moeilijkheden hebben om informatie over de asielprocedure te verkrijgen: "This provision, unlike Article 5 of the Reception Directive, does not explicitly foresee that information shall be provided orally. However, in practice the distribution of these leaflets written in 10 languages²⁴⁹ is actually quite rare at the police stations. Although it is not foreseen by law, the information is orally provided by police officers but not in a systematic way mainly due to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators. The gaps in providing information is of concerns to NGOs as it is considered necessary that asylum seekers receive information orally, taking into consideration their habits, cultural backgrounds and level of education which may constitute obstacles in effectively understanding the contents of the leaflets. Upon arrival in the reception centres, asylum seekers are informed on the benefits and level of material reception conditions. Depending of the type of centre (SPRAR facilities or CARAs) and the rules adopted by the managers of the accommodation centres, asylum seekers may benefit from proper information of the asylum procedure, access to the labour market or any other information on their integration rights and opportunities. Generally speaking, leaflets are distributed in the accommodation centres and asylum seekers are informed orally through the assistance of interpreters" (p. 79).

In een meer recent verslag van 15 augustus 2016, trekt OSAR de conclusie dat: "il existe des défaillances systémiques dans la procédure d'asile en Italie. Cet Etat ne dispose pas d'un système d'accueil cohérent, complet et durable. Les conditions d'hébergement y sont particulièrement problématiques. L'enregistrement et l'accès à une procédure d'asile ne sont pas toujours garantis. Souvent, ils résultent de mesures d'urgence à court terme. Les interfaces entre les différents acteurs fonctionnent mal : très souvent, c'est le hasard qui détermine si une personne est adressée à l'autorité compétente, respectivement prise en charge par la structure d'hébergement prévue. Ceci a pour conséquence que des personnes sans soutien peuvent se retrouver à la rue. Ce cas de figure vaut autant pour les personnes requérantes d'asile que celles déjà au bénéfice d'un statut de protection. Une grande partie des mesures de soutien qui incombent à l'Etat sont assurées par des ONG. En cela, l'Italie viole ses devoirs qui résultent des directives européennes et de ses engagements internationaux.

Au vu de cette situation, l'OSAR préconise, qu'à chaque fois qu'un transfert en Italie d'une personne requérante d'asile ou d'une personne au bénéfice d'une protection est envisagé, que : - Dans chaque cas individuel, vérifier de manière détaillée les conditions concrètes des possibilités de prise en charge en Italie.

- Pour les personnes qui bénéficient de droits particuliers, à savoir les personnes « vulnérables » et les « familles », l'obligation d'obtenir au préalable des garanties individualisées et concrètes concernant l'hébergement, le respect de l'unité familiale et l'accès aux soins nécessaires et adéquats.*
- En cas de risques d'absence d'hébergement ou de perspectives d'intégration, la Suisse est invitée à faire usage de la clause de souveraineté et d'examiner la demande d'asile.*

Ce n'est que si une violation de l'art. 3 CEDH (interdiction de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants) peut être exclue qu'un transfert vers l'Italie peut avoir lieu sans que le principe du non-refoulement ne soit violé.

Le rapport se base sur des entretiens avec diverses autorités, des ONG et des personnes concernées, menés pendant et après un voyage de clarification par une délégation de l'OSAR au printemps 2016. »

Bron : <http://asile.ch/2016/08/16/osar-nouveau-rapport-conditions-daccueil-italie/> Ten slotte, bevestigen de ngo's deze tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië.

Uit het artikel « Centres d'accueil des réfugiés en Italie : la grande escroquerie » van 13 april 2016, blijkt dat een aantal opvangcentra worden gecorrumpeerd door de mafia: « (...) [l]a coopérative d'entreprises privées chargée de la gestion du CARA est accusée d'être liée à la mafia romaine et d'avoir obtenu de façon illicite, le contrat de 100 millions d'euros destiné au fonctionnement et aux services du centre. Des

fonds de surcroît en partie détournés au détriment des demandeurs d'asile. (...) Les escroqueries révélées par le scandale Mafia Capitale ne seraient que le sommet de l'iceberg. Selon le juge Raffaele Cantone, chargé de la lutte anticorruption à Rome, le phénomène gangrène toute l'Italie. "On continue de travailler sur des affaires en Campanie : par exemple, l'enquête menée à Naples à montrer que des propriétaires de centres détournaient ce qu'on appelle l'argent de poche des demandeurs d'asile, l'argent qui devait être versé chaque jour aux migrants était utilisé à des fins personnelles," souligne le directeur de l'Autorité nationale anti-corruption. À Naples, nous rencontrons Clément Ekomano. Venu de Côte d'Ivoire il, y a plus d'un an, il attend toujours d'obtenir son statut de réfugié. L'été dernier, avec d'autres demandeurs d'asile, il a dénoncé les conditions dans lesquelles ils étaient hébergés. Surpeuplement, insalubrité, services inexistant, les images tournées par les résidents de la Villa Angela ont fait scandale. Leur révolte leur valut d'être jetés à la rue. Après un mois de bataille et l'aide de l'association anti-raciste 3 Febbraio, le groupe a été relogé dans des structures d'accueil décentes. Clément Ekomano continue de se battre aux côtés des militants italiens. Son sort s'est amélioré, mais les abus continuent dans de nombreuses structures d'accueil, dit-il. "Je me suis rendu dans les centres d'autres amis : certains dorment par terre, leurs habits traînent par terre, il n'y a pas d'eau chaude pour se laver, ils sont là, ils sentent mauvais, ils n'ont rien, affirme-t-il avant d'ajouter : Ils ne peuvent pas parler parce que s'ils parlent, ils vont les mettre dehors, donc la situation n'a pas changé du tout." (...)"

Bron : <http://fr.euronews.com/2016/04/08/centres-d-accueil-des-refugies-en-italie-la-grandeescroquerie>

Volgens het artikel « Italy's refugee centers are so awful, Doctors Without Borders pulled out in protest », van 16 januari 2016: "[a]s 2015 drew to a close, Doctors Without Borders, known by its French acronym MSF (Médecins sans Frontières), announced it would cease activities at migrant reception centers in Italy in the new year. The move — a protest against substandard conditions and absent government attention — is the latest signal that Europe's creaking asylum system is not improving fast enough or measurably. And yet, the stream of migrants and refugees crossing the Mediterranean flows unabated." "(...) MSF has frequently complained of overcrowding, unsanitary conditions and lack of adequate legal and medical services, they found the local government an unwilling partner. "We don't share the same vision," Sara Creta, a communications officer for MSF Italy, tells Quartz. "In general, the authorities have not expressed any will to improve reception conditions, or especially to develop a structural response." "In Nov. 2015 the group presented a report to Italy's Parliamentary Commission, highlighting cockroach infestations, overcrowding, lack of separation between men, women, and children, dirty toilets and showers without privacy, leaks and mould in sleeping areas, and poor communication with the outside world. But even this did not lead to any significant changes." "(...) Besides the poor conditions of the buildings, where people are often detained for weeks, Creta says one of the biggest challenges for MSF was trying to identify and help vulnerable people when they first arrive—like minors, victims of torture or rape, and single women in danger of being trafficked—so that they could be moved to special, protected reception centers." "MSF's report also decries the lack of legal information available to new arrivals, especially in situations where asylum decisions are being made on the spot. Creta says they have documented many cases of illegal "refusal of entry" decrees, arbitrarily classifying a new arrival as an "economic migrant," and denying him or her the right to apply for asylum under EU and international law. In some cases, minors are labeled adults and told to leave the country. Since the shelters are effectively used as short-term detention centers, immigration lawyers usually cannot gain access to those inside."

Bron: <http://qz.com/593739/italys-refugee-centers-are-so-awful-doctors-without-borders-pulled-out-inprotest/>

In een ander artikel « L'Italie a besoin d'un nouveau plan d'accueil des réfugiés » van 13 april 2016, verklaart de ngo « la Croix »: « L'Italie doit elle-même réformer en urgence son système d'accueil totalement saturé. 111 000 personnes sont placées dans des structures gérées sous la responsabilité de l'État. Mais 70 000 d'entre elles sont logées dans des hôtels ou pensions qui n'assurent que gîte et couvert. Or tout demandeur d'asile devrait avoir accès, au moins, aux services de santé et aux cours d'italien. » (...) Ces jeunes hommes, ces femmes, parfois avec enfants, qui disparaissent dans la nature risquent, de fait, de grossir les rangs des « invisibles ». Selon le rapport de MSF Italie, 10 000 demandeurs d'asile et réfugiés de 20 à 34 ans – Nigériens, Somaliens, Ghanéens, Afghans – sont privés de toute assistance de l'État. La plupart vivent sans toilettes, sans douche, sans électricité. Certains ont trouvé refuge sous des ponts, dans des gares, dans des champs ou dans des squats. Une situation honteuse pour l'Italie. ».

Bron : <http://www.la-croix.com/Monde/Europe/L-Italie-a-besoin-d-un-nouveau-plan-d-accueil-des-refugies-2016-04-13-1200753192>..

De tegenpartij verwijst slechts naar delen van verslagen die de beste kant van het Italiaanse asielstelsels laten zien en houdt geen rekening met de verschillende alarmbellen getrokken door belangrijke ngo's.

Aangezien de hierboven informatie over de situatie in Italië, in de veronderstelling dat de verzoekster niet aannemelijk zou maken dat ze door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM omdat ze geen specifieke noden of kwetsbaarheid aanvoert, heeft de tegenpartij geen volledige en grondige onderzoek gedaan. Haar kwetsbaarheid wordt trouwens niet geanalyseerd door de verwerende partij. Uit de vermelde artikelen blijkt dat een alleenstaande vrouw zoals verzoekster het slachtoffer van mensensmokkelaars kan worden zonder enige steun van de Italiaanse autoriteiten te krijgen.

Ten slotte, dient vastgesteld te worden dat de Italiaanse instanties het verzoek voor overname niet hebben beantwoord. Dit feit bevestigt dat verzoekende partij geen individuele garantie heeft dat haar asielaanvraag in Italië zou worden behandelen en dat ze bijstand en opvang zou verkrijgen. In dit verband dient herhaald te worden dat verzoekster een alleenstaande vrouw die geen familieleden of vrienden die haar kunnen opvangen in Italië heeft (RVV, 22 oktober 2015, n°155 027).

In gelijkaardige zaken heeft Uw Raad beoordeeld dat:

“En l'espèce, le Conseil observe, que si les parties en présence ont manifestement une lecture différente des informations soumises à son appréciation, il ressort toutefois de celles-ci que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri –, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées –, le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d'énervier ce constat. Aussi, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive prévalant en Italie, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III soient prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées (Cour EDH, 4 novembre 2014, Tarakhel v. Suisse ; Cour EDH, 5 février 2015, A. M. E. v. Pays-Bas ; Cour EDH, 30 juin 2015 ; A.S. v. Suisse).

Le Conseil observe en outre que la circonstance que les autorités italiennes n'aient pas donné suite à la demande de reprise du requérant leur adressée par les autorités belges est un indice non suffisant mais supplémentaire des défaillances potentielles dans l'accueil des demandeurs d'asile par l'Italie.

Le simple constat que le requérant ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, ne suffit à considérer que la partie défenderesse se soit soumise à un examen rigoureux des éléments de la cause au regard de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme et ce, compte tenu de ce qui précède, notamment les conséquences de l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italie, invoqué par la partie requérante, et non contesté par la partie défenderesse. » (RVV, 14 oktober 2015, n°154 481)

« Le Conseil estime ainsi que l'attitude de la partie défenderesse, qui a consisté à prendre à l'égard de la partie requérante une décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire en vue de son transfert en Italie dans le cadre du règlement Dublin III, sans avoir obtenu une acceptation expresse de l'Italie quant à cette prise en charge et étant par conséquent dans la totale ignorance des conditions d'accueil qui lui seront réservées et sans avoir non plus évacué tout doute quant à la réalité et la gravité de l'état de santé du requérant, ne témoigne nullement d'un examen rigoureux des éléments de la cause au regard de l'éventualité d'une violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme. » (RVV, 7 oktober 2015, n°154 069).

Om alle bovengenoemde redenen, is de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd. De tegenpartij heeft geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Italië en van het profiel van verzoekster uitgevoerd.”

3.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter

ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

In de mate dat de verzoekster zich beroept op een schending van artikel 4 van het Handvest, merkt de Raad op dat elke uiteenzetting hieromtrent ontbreekt. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 3.2 en 17.1 van de Dublin-III-Verordening en van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, beperkt de verzoekster zich tot een louter juridisch-technische uiteenzetting omtrent de voornoemde artikelen. In dit verband dient te worden opgemerkt dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke of internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De louter rechtstheoretische uiteenzettingen omtrent de artikelen 3.2 en 17.1 van de Dublin-III-Verordening en artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en de loutere vermelding, zonder meer, dat artikel 4 van het Handvest geschonden wordt geacht, voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, op voldoende duidelijke manier de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Bijgevolg is het middel, in de hierboven aangegeven mate, onontvankelijk.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor de motiveringsvereiste die wordt opgelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Bij lezing van de thans bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekster het nodige inzicht verschaft en haar toelaat de hierboven bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekster ontwikkelde middel blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, aangezien zij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Verzoeksters kritiek dat de bestreden beslissing berust op een eenzijdig en partieel onderzoek van de rapporten betreffende de situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië, betreft niet de uitdrukkelijke motiveringsplicht maar dient te worden beoordeeld in het licht van de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht. In elk geval dient te worden vastgesteld dat het doel dat met de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.3. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motivering van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Het onderzoek betreffende de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, dient *in casu* te worden gevoerd in het licht van deze verdragsrechtelijke bepaling. Immers bekritiseert de verzoekster inhoudelijk het motief in de bestreden beslissing dat de overdracht van de verzoekster aan de Italiaanse autoriteiten, met toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening, haar niet blootstelt aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te

nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoeker het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die hem persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verweerder moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de

grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

[De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt vereist dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend].

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekster.

De verzoekster betoogt dat de verweerder een gedeeltelijke lezing van de informatie van het AIDA-rapport (update december 2015) heeft gedaan. Zij stipt aan dat in het AIDA rapport herinnerd wordt aan de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië, veroorzaakt door de massale instroom van migranten. In sommige gevallen leven de asielzoekers op straat of moeten ze in overvolle opvangcentra blijven met een verslechtering van de materiële opvangvoorzieningen. Het AIDA rapport benadrukt volgens de verzoekster dat dit probleem alle asielzoekers betreft, maar vooral Dublin-terugkeerders. Het AIDA rapport benadrukt volgens de verzoekster ook dat asielzoekers speciale moeilijkheden hebben om informatie over de asielprocedure te verkrijgen. Andere verslagen, zoals « *UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy* » van juni 2013 en het OSAR verslag *“Italie: conditions d’accueil. Situation actuelle des requérant-e-s d’asile et des bénéficiaires d’une protection, en particulier celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin”* van oktober 2013, benadrukken volgens de verzoekster de bijzondere moeilijkheden van Dublin-terugkeerders, van wie de registratie van asielaanvraag kan uitgesteld worden door verschillende redenen. De verzoekster verwijst verder nog naar een meer recent OSAR verslag *“Italie”* van 15 augustus 2016, waaruit zou blijken dat er systematische tekortkomingen zijn in de Italiaanse asielprocedure. Verder stelt de verzoekster dat de ngo’s deze tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië bevestigen. Bovendien betoogt de verzoekster dat uit het artikel *“Centres d’accueil des réfugiés en Italie : la grande escroquerie”* van 13 april 2016, blijkt dat een aantal opvangcentra worden gecorrumpeerd door de maffia. De verzoekster citeert verder uit het artikel *“Italy’s refugee centers are so awful, Doctors Without Borders pulled out in protest”*, van 16 januari 2016 en een ander artikel *“L’Italie a besoin d’un nouveau plan d’accueil des réfugiés”* van 13

april 2016 van de ngo « la Croix ». De verweerder verwijst volgens de verzoekster slechts naar de delen van verslagen die de beste kant van het Italiaanse asielstelsel laten zien en houdt geen rekening met de verschillende alarmbellen getrokken door belangrijke ngo's.

Volgens de verzoekster heeft de verweerder geen volledig en grondig onderzoek gedaan. Haar kwetsbaarheid wordt niet geanalyseerd door de verweerder. Uit de vermelde artikelen blijkt dat een alleenstaande vrouw zoals verzoekster het slachtoffer van mensensmokkelaars kan worden zonder enige steun van de Italiaanse autoriteiten te krijgen.

Ten slotte, dient volgens de verzoekster vastgesteld te worden dat de Italiaanse instanties het verzoek voor overname niet hebben beantwoord. Dit feit zou bevestigen dat de verzoekster geen individuele garantie heeft dat haar asielaanvraag in Italië zou worden behandeld en dat ze bijstand en opvang zou verkrijgen. In dit verband dient volgens de verzoekster herhaald te worden dat zij een alleenstaande vrouw is die geen familieleden of vrienden heeft die haar kunnen opvangen in Italië.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het administratief dossier op het eerste gezicht geen elementen bevat die er op wijzen dat de verzoekster bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar specifieke geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster beroept zich in tegendeel op het feit dat zij als asielzoeker en Dublinterugkeerder behoort tot een kwetsbare groep die in Italië slecht wordt behandeld wegens tekortkomingen in de asielprocedure en –opvang. De verzoekster toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aan.

De Raad merkt overigens op dat de verweerder in de bestreden beslissing uitdrukkelijk en uitgebreid ingaat op de door de verzoekster tijdens haar verhoor aangebrachte problemen die zij ondervonden zou hebben in Italië, namelijk het feit dat ze 4 à 5 dagen door de politie werd vastgehouden, ze nergens naartoe kon gaan en een uitwijzingsbevel kreeg, dat ze door de Italiaanse autoriteiten gedwongen werd haar vingerafdrukken te laten registreren, dat hoewel ze niet slecht behandeld werd, de Italiaanse autoriteiten volgens haar autoritair handelden jegens haar, dat ze in een hangar werd opgesloten gedurende een volle week, dat ze 's nachts geen bedekking kreeg tegen de koude, en dat ze gedurende haar tocht over de Middellandse Zee een ontwrichte schouder opliep waarvoor ze tijdens haar week verblijf in de voormelde hangar naar eigen zeggen geen enkele verzorging kreeg. De Raad stelt vast dat de verzoekster de uitgebreide motivering omtrent deze elementen in de bestreden beslissing niet weerlegt.

De stukken van het administratief dossier tonen aan dat de verweerder in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoekster.

Wat betreft het opgeworpen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM als Dublinterugkeerder gelet op de algemene situatie voor asielzoekers in Italië, stelt de Raad vast dat uit de uitgebreide motivering in de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van de hem beschikbare gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een Dublinoverdracht van de verzoekster naar Italië. Wat deze beoordeling betreft, verwijst de gemachtigde overigens op goede gronden naar de recente rechtspraak van het EHRM, waarin wordt geoordeeld dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

“We wijzen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende)vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in

Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1982 geboren vrouw wiens echtgenoot in Jemen verblijft. Wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene problemen te hebben met haar linkerschouder. Meer specifiek gaf de betrokkene middels de tussenkomst van haar advocaat d.d. 10.06.2016 aan dat ze gedurende haar reis over de Middellandse Zee een ontwrichte schouder opliep. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.”

De Raad wijst er op dat het EHRM sinds de arresten Tarakhel en A.M.E. nog verscheidene malen heeft bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). In 2016 werd dit standpunt opnieuw bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27). In de recentste beslissing van het EHRM van 4 oktober 2016 wordt dit verwoord als volgt: *“The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above), and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot, in themselves, act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country.”*

Waar de verzoekster met de verwijzing naar een aantal rapporten en persartikels laat uitschijnen dat de situatie in Italië voor asielzoekers en Dublinterugkeerders zodanig slecht is dat de tekortkomingen oplopen tot werkelijke systeemfouten in de asielprocedure en -opvang, kan zulks in het licht van deze recente en duidelijke rechtspraak van het EHRM niet worden aangenomen. De rapporten van juni en oktober 2013 waarnaar de verzoekster verwijst inzake problemen met de registratie van Dublinterugkeerders, is overigens al te gedateerd zodat hieruit sowieso niet kan blijken dat de uitvoering van de thans bestreden Dublinoverdracht van juli 2016 de verzoekster blootstelt aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Ook met de verwijzing naar de AIDA-rapporten van 2015, het OSAR-rapport van augustus 2016 en de persartikels van januari en april 2016, toont de verzoekster niet aan dat de algemene situatie voor Dublinterugkeerders in Italië dermate ernstig is dat elke overdracht van een asielzoeker aan Italië ontoelaatbaar zou zijn in het licht van artikel 3 van het EVRM. Immers dient er op te worden gewezen dat het EHRM ten tijde de beslissing in de zaak Ali tegen Zwitserland en Italië van 4 oktober 2016 zulks uitdrukkelijk heeft ontkend. De Raad benadrukt dat het EHRM - in tegenstelling tot de Raad zelf - wel degelijk de bevoegdheid heeft en die ook in de praktijk brengt om *motu proprio* informatie te vergaren teneinde een onderzoek te voeren naar de gevolgen van de overdracht in het licht van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 31.)

Uit de verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Italië en de verklaringen van de verzoekster zelf. Hij heeft zich bij zijn onderzoek gebaseerd op een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verweerder zich in grote mate heeft gesteund op het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot

december 2015, verder AIDA-rapport genoemd). Verder steunt de verweerder zich onder meer op de volgende stukken:

- "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015
- "Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap" van 1 oktober 2015
- "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries", AIDA, 9 september 2014;
- Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 9 juni 2014;

De verweerder komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers en/of de (toegang tot) de asielprocedure in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublinterugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is. De verweerder besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is. De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Met haar betoog, zoals infra nog verder besproken wordt, waarbij zij wijst op de bepaalde tekortkomingen in de asielprocedure en –opvang, toont de verzoekster niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoeker voorgelegde bronnen een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren.

Waar de verzoekster verwijst naar het OSAR-rapport van 15 augustus 2016, dient de Raad er op te wijzen dat dit rapport werd gepubliceerd na het treffen van de thans bestreden beslissing. De verzoekster kan de verweerder dan ook niet verwijten dat hij dit rapport niet bij zijn beoordeling heeft betrokken aangezien dit rapport toen nog niet beschikbaar was. In de mate dat de verzoekster zich beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, is de verwijzing van dit stuk dat dateert van na de bestreden beslissing dan ook niet dienstig. In dit kader dient de Raad erop te wijzen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). In de mate dat de verzoekster naar voormeld OSAR-rapport verwijst in het kader van haar grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM en indien al zou worden aangenomen dat artikel 13 van het EVRM ertoe zou nopen in te gaan op verzoeksters vraag om uitspraak te doen over de in het OSAR-rapport vermelde problemen en deze te beoordelen in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat dit rapport zelf vermeldt dat het is gebaseerd op een onderzoek naar de opvangvoorzieningen voor Dublinterugkeerders in Rome en Milaan en dat het niet mogelijk is om een accuraat beeld te geven van de situatie in het hele land gelet op de grote regionale verschillen: *"Le présent rapport expose la situation en Italie à l'aide des exemples de Rome et de Milan. Compte tenu des grandes différences qui existent selon les régions et même selon les communes, il n'est pas possible de donner une vue d'ensemble valable pour tout le pays. Le choix de Rome et de Milan s'explique cependant par le fait que*

tous les transferts Dublin de Suisse en Italie se font par avion à destination de ces deux villes." (OSAR-rapport augustus 2016, p.5). De Raad stelt vast dat geen enkel element uit het voorliggende dossier erop wijst dat de verzoekster (al dan niet gedwongen) wordt overgedragen naar Rome of Milaan. De verzoekster wordt middels de thans bestreden beslissing verzocht om zich aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten, zonder meer. Indien de verzoekster er toch zou voor opteren om zich aan te bieden te Rome, dan maakt zij niet concreet aannemelijk dat de passage in het OSAR-rapport die zij sterk benadrukt, met name risico om zonder steun op straat terecht te komen, op haar situatie van toepassing is. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster te Rome kan terugvallen op de steun van een eigen netwerk. De verzoekster verklaarde immers dat zij vier weken bij een Somalische vrouw te Rome verbleef (gehoorverslag dd. 19 mei 2016, vraag 37).

Nu de verzoekster niet aantoont dat de problematiek zoals beschreven in het OSAR-rapport van augustus 2016 op haar van toepassing is en zij dus evenmin aantoont dat zij behoort tot de groep van Dublinterugkeerders die aan het hier genoemde risico onderhevig is, toont zij met de loutere verwijzing naar voornoemd rapport niet concreet aan zij bij een overdracht naar Italië een behandeling riskeert te ondergaan die strijdt met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming. Bovendien dient nogmaals in herinnering te worden gebracht dat het EHRM in oktober 2016, en dus twee maanden na de publicatie van het voornoemde OSAR-rapport, heeft geoordeeld dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië op te schorten (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33).

Wat de overige in het verzoekschrift geciteerde bronnen betreft, merkt de Raad op de gemachtigde, anders dan verzoekster voorhoudt, zich niet enkel heeft gebaseerd op de positieve elementen uit de door hem gehanteerde rapporten of dat hij blind zou zijn geweest voor de alarmbellen die worden geluid door verschillende NGO's ter plaatse. Zoals de verzoekster zelf erkent, blijkt uit de bestreden akte dat de gemachtigde zich voornamelijk steunt op het AIDA-rapport dat in december 2015 werd geüpdatet. Dit AIDA-rapport wordt, zoals blijkt uit dit rapport, juist uitgegeven door de 'European Council of Refugees and Exiles' en het AIDA-project wordt gecoördineerd door 'ECRE' en het 'Hungarian Helsinki Committee' in samenwerking met hoofdzakelijk NGO's uit 16 verschillende lidstaten, waaronder ook NGO's uit Italië, en Zwitserland en Turkije. Het AIDA-rapport van december 2015 kan dan ook bezwaarlijk als een "good news show" worden beschouwd, waarbij het standpunt van NGO's geen weerklink zou vinden. Integendeel, zoals de gemachtigde terecht aanstipt, biedt het AIDA-rapport juist een genuanceerd beeld van de situatie en worden inderdaad kritische kanttekeningen geplaatst bij bepaalde aspecten van de asielprocedure en de opvangsituatie. De gemachtigde maakt een gedetailleerde analyse in de bestreden beslissing, erkent de kritische kanttekeningen maar komt tot de conclusie dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. De gemachtigde motiveert dan ook dat die kanttekeningen geen aanleiding geven te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië, is volgens de gemachtigde niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. De Raad meent dat de door de verzoekster voorgelegde artikelen niet dermate zwaar wegen dat van deze conclusie moet worden afgeweken.

In het AIDA-rapport lezen we dat wat betreft de toegang tot de asielprocedure blijkt dat indien de 'Dublinterugkeerder' geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag kan indienen (pagina 40, *"Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure"*). De gemachtigde kan hiernaar dienstig verwijzen in de bestreden beslissing nu de verzoekster zich in die situatie bevindt. Verder motiveert de gemachtigde aangaande de opvangsituatie onder meer als volgt: *"De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin returnees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het maakt geen gewag van problemen ter zake. Betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van*

immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cf. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cf. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2)."

Aangaande de persartikels die de verzoekster heeft voorgelegd, kan vooreerst worden opgemerkt dat de voorkeur kan gegeven worden aan rapporten van gezaghebbende nationale en internationale organisaties boven persartikels. Het is immers eigen aan standpunten van journalisten dat deze moeilijk op hun objectiviteit kunnen worden beoordeeld.

Vervolgens, wat betreft het persartikel dat de verzoekster aanhaalt aangaande de corruptie in Italië, waarbij middelen bestemd voor de opvang van asielzoekers in handen komen van de maffia, blijkt evenzeer dat de Italiaanse autoriteiten inspanningen verrichten de problematiek aan te vechten, zoals blijkt uit het gezegde door de onderzoeksrechter belast met de strijd tegen de corruptie. De getuigenis van de Ivoriaan heeft betrekking op een specifiek opvangcentrum waarvan geenszins is aangetoond dat de verzoekster het risico loopt daar te belanden.

De Raad erkent voorts dat de organisatie Artsen zonder Grenzen eveneens een internationaal gerespecteerde organisatie is, doch het rapport van november 2015, waarvan in het door de verzoekster geciteerde persartikel van januari 2016 sprake is, is enkel in het Italiaans beschikbaar, zodat de Raad niet kan geacht worden het achterliggende rapport te consulteren, dat overigens ook iets ouder is dan het AIDA-rapport, noch kan de gemachtigde redelijkerwijs worden geacht hiermee rekening te houden. Wat blijkt uit de Engelse samenvatting van het artikel werpt geen nieuw licht op de situatie waarvan geweten is dat er zich wat betreft opvang weliswaar problemen kunnen voordoen en dat organisaties soms dienen in te springen voor de identificatie van kwetsbare profielen, doch zoals blijkt uit de supra aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie heeft niet elke schending van de in de richtlijnen neergelegde rechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Waar het artikel 'La Croix' eveneens gewag maakt van asielzoekers die wegens de verzadiging van het reguliere netwerk enerzijds in hotels moeten verblijven of anderzijds in een minderheid verstoken zijn van elke steun van de staat, blijkt uit het AIDA-rapport van december 2015 dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen verschillende opvangstructuren en de verschillende fasen in opvang in Italië (p. 60 e.v.).

Er wordt vooreerst een onderscheid gemaakt tussen eerste lijnsopvang, enerzijds, en tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de tijdelijke opvangcentra (CAS) en de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De tijdelijke opvangcentra (CAS) werden opgericht om tegemoet te komen aan een toenemende influx van bootvluchtelingen. Deze tijdelijke opvangcentra staan geheel los van de reguliere opvangcentra. In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde erop dat er geen tekenen zijn van interferentie tussen beide "circuits". Verzoekster zal, met andere woorden, niet terecht komen in een zgn. CAS. De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar het SPRAR-netwerk. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in deze eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doorvloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Op grond van deze vaststellingen toont verzoekster, een alleenstaande volwassen vrouw zonder kinderen die geen gezondheidsproblemen kon

aantonen, niet aan dat de korte periode die zij zou moeten doorbrengen in een CARA-voorziening alvorens zij zou doorstromen naar een SPRAR-voorziening, gelijk zou staan met een behandeling die van een dermate hardheid is dat ze strijdt met artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, blijkt er – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit de verzoekster citeert.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster niet aantoont dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangezien in casu geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekster in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, § 118).

Dienaangaande herhaalt de Raad dat de verzoekster met haar vage betoog geheel niet de motieven van de bestreden beslissing weerlegt waarin concreet wordt onderzocht of er in het geval van de verzoekster elementen voorliggen die wijzen op specifieke noden of uitgesproken kwetsbaarheid in het licht van het arrest Tarakhel van het EHRM. Aangaande het feit dat verzoekster een alleenstaande vrouw is die het een risico loopt het slachtoffer te worden van mensensmokkelaars, stelt de Raad vast dat de gemachtigde terecht heeft aangestipt dat de situatie in de zaak 'Tarakhel', waarin het EHRM inderdaad het nodig achtte dat garanties zouden worden verkregen van de Italiaanse autoriteiten voor de overdracht van het bewuste gezin, niet dezelfde is als de situatie van de verzoekster: *“Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1982 geboren vrouw wiens echtgenoot in Jemen verblijft. Wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene problemen te hebben met haar linkerschouder. Meer specifiek gaf de betrokkene middels de tussenkomst van haar advocaat d.d. 10.06.2016 aan dat ze gedurende haar reis over de Middellandse Zee een ontwrichte schouder opliep. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.”*

De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk noch onvolledig. De verzoekster toont ook niet concreet aan dat deze beoordeling niet in lijn zou liggen met de rechtspraak van het EHRM met en sinds het arrest Tarakhel. Het feit dat het *in casu* om een “tacit agreement” gaat, doet hieraan geen afbreuk. De Raad wijst er op dat de verzoekster niet aantoont dat zij zeer jong zou zijn. Zulks blijkt ook niet uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekster, geboren in 1982, is een volwassen vrouw gaat en zij is alleen naar België gereisd en heeft verklaard geen kinderen te hebben. Conform artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) en artikel 20, 3 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), is een alleenstaande vrouw niet opgenomen in de opsomming van

kwetsbare personen. Ook al bevatten deze artikelen geen exhaustieve opsomming, toch is het minstens een indicatie dat volgens deze artikelen minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen met ernstige ziekten, personen met mentale stoornissen en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking als kwetsbare personen worden beschouwd. De verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat zij een dergelijke vorm van kwetsbaarheid vertoont. De Raad treedt dan ook het standpunt van de gemachtigde bij dat op basis van de verklaringen en de elementen in het dossier niet kan worden besloten tot een situatie van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid. Bijgevolg meent de Raad dan ook in lijn met het arrest 'Tarakhel', evenals de arresten 'AME' en 'AS', dat geen bijkomende kwetsbaarheid kan worden aangenomen naast het feit dat de verzoekster een asielzoekster is, de Belgische autoriteiten er niet toe gehouden waren om bijkomende garanties te verzoeken bij de Italiaanse autoriteiten. Eveneens blijkt hieruit, in tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, dat de gemachtigde wel de nodige voorzichtigheid aan de dag heeft gelegd om nauwkeurig te onderzoeken of verzoekster een extra kwetsbaarheid vertoont die bijkomende garanties noodzaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij en wel degelijk ernstig heeft onderzocht of zij als Dublin-terugkeerder bij haar verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, is niet aangetoond. Een manifeste appreciatiefout evenmin.

3.4. Het enige middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE